

Blå Anemone

Hepatica nobilis

Den blå anemones trelappede blade kan hver især godt minde (lidt) om en lever.

Ifølge 'signaturlæren' fra middelalderen, var den svage lighed et tegn fra Gud til mennesker om, hvilke sygdomme planten kunne kurere. Altså måtte den være god mod leversygdomme og fik det latinske 'efternavn', hepatica, der betyder lever.

Dens blade er læderagtige og bliver i løbet af sommeren svagt rødbrunlige, som lever på undersiden. Bladene vokset rosetstillede og holder sig vinteren over.

Når planten har blomstret mellem marts og maj, sætter den nye blade, der er synlige, det næste års tid.

Blomsterne sidder på en tynd stængel, der vokser helt fra grunden. De har hvide støvdragere og himmelblå kronblade.

Blå Anemone trives på fed, kalkrig jord og fortrækker lidt skygge frem for fuld sol.

Den kendes især fra Lolland-Falster og Møn, men er sjælden i resten af landet.

I Klinteskoven ved Møns Klint er den hvert år et tilløbsstykke.

Den foretrækker at gro i skove, der er sunde og har en vis alder. Vildtvoksende blå anemone regnes derfor som en indikator for naturskov.

Den vokser ofte i områder, der er underlagt bestemmelser om naturfredning.

Den blå anemone adskiller sig fra den hvide og gule ved ikke at oplagre næring i jordstængler. Den blå anemone er tidligst fremme, og blomstrer endnu før træerne får blade. Den hvide anemone dækker hvert forår bunden i løvskove, når løvspringet har fået godt fat, mens den gule tager sig bedst tid af dem alle.

Mens hvid og gul anemone ligner hinanden i både på blomster og blade og har den samme lugt, skal man helst være biolog for at få øje på familieskabet mellem de forskellige arter.

Hvor de hvide og gule formerer sig fra oplagret næring i rodstængler, benytter den blå anemone sig af frø, som den lader myrerne om at slæbe rundt.

Eftersom bladene kan ses det meste af året, er det relativt let, at undgå at luge den op, hvis man har den i haven.

Der findes en del 'blå anemoner' i handelen. Hovedparten er dog importerede forædlede arter fra udlandet og ikke den vilde blomst som præstedigteren Kaj Munk gjorde landskendt under besættelsen, hvor den lille seje forårsblomst blev set, som symbol på danskernes ukuelige livsmod i de triste krigsåre.

Vil man se den ægte vare, skal man unde sig en tur ud i den vinterklædte bøgeskov og se de forunderligt blå blomster titte frem blandt de visne blade.

Området omkring p-pladsen ved Geocenteret på Møns Klint kan anbefales.

I Middelalderhaven står Blå Anemone i signaturbedet.